

som man mener at have brugbare Kræfter til Raadighed, kan man da tage Beslutning om at udsende dem til Pladser, hvor man finder det rigtigst at ansætte kaldsmæssige Konsuler eller Vicekonsuler.

Med Hensyn til de nærmere Vilkaar for saadanne Konsulers Ansættelse giver § 8 Reglerne for de Betingelser, som de skulle fyldestgøre i Henseende til Indsødsret, Kundskaber og øvrige Kvalifikationer. Der er endvidere givet en Forordning om, at de ikke maa drive privat Forretning, med mindre de have Udenrigsministerens Tilladelse dertil, en Tilladelse, der forudsætter, at Ministeriet støner, at de kunne drive en saadan Forretning uden Skade for Konsulatvirksomheden. Om deres Lønningsforhold fastsætter § 9, at Konsulatschefer, altsaa Generalkonsuler og Konsuler, kunne paaregne dels et vist Beløb i fast Løn, dels et variabelt Beløb i Opholdspenge, saaledes at det samlede Bederlag kan udgøre tra 10—14.000 Kr. aarlig for uden indtil 2000 Kr. til Kontorudgifter. Vicekonsulerne skulle begynde med en Lønning af 1500 Kr. og kunne stige til 3500 Kr.; i Opholdspenge faa de fra 2500—4500 Kr. altsaa i alt et Bederlag af fra 4—8000 Kr. om Aaret. Embedskonsulerne skulle ikke modtage særlige Kendelser for de Embedshandlinger, de udføre for private, idet vi gaa ud fra, at slige Forretninger maa de efter deres Stilling være forpligtede til at udføre i Embeds Medfør, uden derfor at modtage særlige Sportler; naar de optræde slige Kendelser, blive disse derfor at indbetale i Statskassen. Derimod ville Embedskonsulerne, ligesom de andre Konsuler, have Krav paa at faa deres direkte Udgifter erstattede af Statskassen.

Dette er altsaa Grundtrækkene i den Ordning, der foreslaas, og hvis Betydning — jeg gentager det — kun maa opfattes saaledes, at den angiver den Vej, man mener efterhaanden at burde følge, uden at der i Øjeblikket fastlaas noget bestemt om Ansættelsen af faste Embedskonsuler. Det har været under Overvejelse i Udvalget, paa hvilke Pladser det maatte anses for hensigtsmæssigt at ansætte saadanne Konsuler; men man er kommen til den Erkendelse, at der ikke paa det nuværende Trin kan siges noget bestemt derom. Det vil vel kunne antages for rimeligt, at man, naar man overhovedet skrider til denne Foranstaltning, da vil søge at have i det mindste een udsendt Konsul i hvert af de Lande, med hvilke vi særlig staa i Handelsforbindelse, altsaa f. Eks. en i Tyskland, en eller to i de skandinaviske Lande, en i Rusland, en i England, en i Frankrig, en i Holland-Belgien, maasse en i Spanien, og

maasse nogle enkelte paa forskellige oversøiske Pladser; men, som sagt, noget bestemt Forslag desangaaende har Udvalget ikke set sig i Stand til at stille paa det nuværende Trin. Dette Spørgsmaal maa henstaa til nærmere Afgørelse, enten ved særlig Lov eller, hvad jeg for mit Bedkommende vilde være tilbøjelig til at anse for det hensigtsmæssigste, ved Afgørelse for hvert enkelt Tilfældes Bedkommende paa de aarlige Finanslove. Naar man mener at have en Mand, som man finder kvalificeret, kan man komme med ham og sige: Her er en Mand, som kan gøre god Fyldest paa den Plads; bevilg nu en passende Gage, Kontorhold o. s. v. til ham. Følgen af, at vi have maattet forbeholde hele den nærmere Sværtsættelse til senere Afgørelse, er da ogsaa den, at vi have maattet overlade den højtærede Udenrigsminister en diskretionær Myndighed til, naar der indtræder Ledighed i de nuværende Konsulater, da at afgøre, hvorvidt han vil udnævne en ny Valgkonsul i Stedet for den afgaaende eller holde Pladsen aaben, for at den eventuelt kan søges besat ved en udsendt Konsul. Vi have overladt dette til Ministerens Diskretion, idet vi selvfølgelig gaa ud fra, at denne Myndighed vil blive benyttet med fornøden Varsomhed af Ministeren, og at Ministeren i alle Tilfælde, hvor der kan være Tvivl, ikke vil besætte Pladsen paa ny, uden at have forelagt Spørgsmaalet for Rigsdagen.

I Sammenhæng hermed maa jeg i øvrigt tilføje endnu en Ting. De Lønninger, vi foreslaa for de udsendte Konsuler, ere efter daanste Embedsgageforhold jo ret høje. En Konsul kan faa indtil 14.000 Kr. om Aaret, og det er mere end en Ministergage. Men paa den anden Side ere disse Lønninger i Virkeligheden ikke store, tværtimod det modsatte, hvis man gaar ud fra, at de paa-gældende skulle være bosatte paa Pladser, hvor Livet er dyrt, og at det tilmed skal kræves af dem, at de skulle have en vis social Stilling og fyldestgøre visse Forbringinger i Henseende til Repræsentation. Til Sammenligning skal jeg nævne f. Eks., hvad den norske Regering i sit Udskift til en Ordning af Konsulatvæsenet har ment at burde foreslaa for de norske Konsuler paa de største Pladser. I London foreslaar man at ansætte en Generalkonsul med en Løn af 24.000 Kr., desuden en Vicekonsul med 9.000 Kr., 3 Sekretærer med tilsammen 13.000 Kr., og til Kontorhold beregnes 9.000 Kr., saaledes at det norske Konsulat i London i alt vilde komme til at koste 55.000 Kr. om Aaret. I New York foreslaar man en Generalkonsul med 24.000 Kr., en Vicekonsul med 8.000